

Бабунин дощ

Вінграновський Микола Степанович

Бабунин дощ, на клямці цяпota,
І стежка в яблуках вже стежкояблуката,
З котяри — іскри! З м'яти — чамрота!
Пускає бульби на порозі хата...

Іде хтось темним садом-заховайсь!
Іде, й стає знадвору за стіною,
І мокро дихає над мокрою губою;
Як звуть його?
Чи взагалі він звавсь?

Хто він такий в залатанім кожусі,
В кожусі, а хапає дрижаки?..
Попискують пташата в його вусі,
І в бороді дрімають їжаки.

Одне — сов'яче око, друге — вовче,
Рука — крило, друга рука — весло,
У півобличчя день, а пів-обличчя з ночі,
На голові посріблене сідло,
Де ж кінь його? У торбі кінь, я знаю.
Порожню торбу він би не носив...

Стойть, і передихує, й чекає,
Мабуть, насправді вибився із сил,
Бо хто ж то знає, скільки йому років
І скільки він живе тисячоліть?..

Прийшов під нашу хату ненароком,
Прийшов перечекати і стойть:

Бабунин дощ

Вінграновський Микола Степанович

Зайти чи ні до нас, до бульбохати?.

З ноги на ногу ось переступив,

Щось наче хтів було мені сказати,

Та садом знов почапав у степи...

1981.